

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer del Arch del Teatro.
entre 'ls núm. 21 y 23.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26, y Rambla de' Mij, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes. . . . . 4 rals.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre. . . . . 12 rals.

SURTIRÁ UN COP CADA SEMMANA.

(Si Déu vol.)

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

lo 1.er de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

LA REBOTIGA.

La rebotiga es esquifida, y del poch espay que t'encara n'prenen un bon tros quatre armaris raconers pintats de vermell.

Al mitj hi ha una taula de noguera tapada ab una bayeta verda, ribetejada de groch.

Sobre la taula una gran llumanera, de quatre brochs ab pámpol vert, sa campaneta y sas moquetas.

En una repisa hi ha un caputxi de cartró que 's posa y trau la caputxa, segon si 'l temps es sech ó humit, y en los quatre panys de paret altres tants quadros que representan lo siti de Girona, la entrada dels francesos á Tarragona, la batalla del Bruch y la tornada á Espanya de Fernando VII.

Sota la taula hi ha un braser ab sa pala. Tots los objectes de metall brillan com si fossen nous, y en sos bisells y racons encara si coneix la polsina del guix parrell ó de la banya de cervo ab que diariament se fregan.

Prop del braser hi ha cinch cadiras de brassos ab assienlo y respatller de cuiro, subjectats ab grossos claus de llauló, que al mateix temps constitueixen son adorno.

L' amo de la casa es lo senyor Eufراسي, dich lo doctor en farmacia D. Eufراسي, home ex-patriota, realista, casat, de xexanta dos anys, que t'è la barba molt forta y s' afaita cada dia per decoro de la facultat.

Son tres cuarts de vuit, y la rebotiga, com si tingues fisionomia humana, sembla qu' esperi á algú.

En una safata negra hi ha sobre la taula mitja dotsena de gots y en lo braser una cafetera ab aygua.

Don Eufراسي, trau un rellotje de plata, mira l' hora, obra la vidriera que dona á la botiga y passant lo bras per la obertura, diu al practicant.

—*Lagenam syrapi citrei ad usum domesticum conditam.*

Lo practicant se aixeca ab viva sollicitut, y de un armariet baix que está darrera del taulell, ne trau una am-

polla y la dona al doctor, que l' hi pren, y torna á tancar la vidriera.

Se mira l' ampolla contra claror, la destapa, la ensuma, se tira una gota de aixarop al palmell de la ma, llepa, y paladeja ab cara de home satisfet.

En aquest punt se sent un bastó picant á terra y una trosseja, y entra embossat fins als ulls, ab barretina negra y barret fins á las orellas un tertuliant.

—Santa nit tinga, senyor Doctor.

—Molt bona nit. Vamos, que avuy vosté es lo primer, senyor Nofre. Ja veig que aquesta tos se va estobant.

—Si senyor, gracias á Déu.

—Ja li tinch amanit l' aixaropet.

—Visca molts anys, senyor Eufراسي. Ara aviat vindrá lo senyor Quim. L' he deixat á la cantonada parlant ab son gendre. Mirissel, aquí 'l tenim.

Ab lo senyor Quim, n' entra un altre. Tots son casi bé de la mateixa edat.

Ja son cinch, s' assentan; l' un acosta 'ls peus al braser, l' altre las mans. Lo senyor Eufراسي agafa la pala y dona una remenadeta.

L' un diu:—¡Ajá!

L' altre:—¡Ah! Aquesta escalforeta retorna.

Toca un quart de nou.

—¿Senten? diu lo senyor Quim, avuy dia tot va desballestat. Al Pi toca un quart de nou, jo vaig ab lo rellotje de Santa Maria y tinch las vuit y dotse.

—Jo vaig bè y tinch las vuit y tretse.

—Jo avanso; perque tinch las vuit y disset...

Crach... crach... crach... Tothom tanca lo rellotje. La rebotiga queda en silenci.

Lo doctor t'è agafada la pala entremitj de dos dits y la fa balandrejar al compas de la péndula de la botiga.

Lo senyor Nofre tus.

Inmediatament l' apotecari agafa la cafetera, tira un bon raig d' aygua al got y hi deixa caurer un rajoli de aixarop.

—Tinga, senyor Nofre, tinga y bega... ja la acabarem aquesta tos; no tinga por.

Lo senyor Nofre beu. Tots se 'l miren.

Lo senyor Quim pregunta al del costat:

—¿Qu' es cert que volen tirar á terra las casas vellas de la Plassa del Angel?

—No ho sé, perque no he vist encara 'l diari, pero jo, del modo que van las cosas, crech qualsevol disbarat.

Altre silenci.

L' apotecari pren un pols de tabaco, allarga la capsas als altres y tots ne prenen.

—¡Achim!—¡Achim!—¡Achim!

—¡Jesus!—¡Jesus!—¡Jesus!

Y tornan á callar.

Al cap de una bona estòna l' apotecari badalla y 's fa creus á la boca.

Despres estira las camas y repantxigantse, dona un cop á cada bras de la cadira y diu:

—Endemés, si senyor... aquet món es un món de monnas.

Lo senyor Nofre riu y entre dos cops de tos diu:

—¡Ejem! ¡ejem! Lo doctor sempre está de broma. ¡Ejem!

Lo senyor Quim hi afejeix, ab rialleta de malicia:

—Ja ho pot dir. ¡Qui pogues plorar ab los seus ulls!

Y tots ribuen, y l' apotecari riu també y replica:

—Home, alguna se'n ha de dir per passar lo rato.

Passa un'altra estòna y un que fins llavors ha callat, se remena en la cadira, se tira endavant, se moca, y comensa:

—Ahi vaig anar á donar una volta, perque feya bon sol, y ¡ay Senyor! com se torna Barcelona! Vaig véurer una botiga nova de apotecari, que, com hi ha món, me pensaba qu' era de perruquer. ¡Quina cosa més informal! ¡Uns homens ab unas barbassas! y unas capsetas, que semblan per posarhi sabó ó confituras.

—¡Oh! diu animantse l' apotecari, avuy en dia, las farmacias semblan casas de quinquillaires; no inspiran aquell respecte de avans, vull dir que no son sérias com correspon. Desenganyinse, senyors, tòt lo del nostre temps desapareix. ¡Vosté parla de las farmacias! Pero ¡y la formacoepa

clàssica? ¿ahont es? La major part dels nostres apotecaris no tenen més que futesas compradas á Fransa. Molta monada ¿enten? tót molt bonich, molt bèn embolicadet, aixó sí; pero aquella antiga confiança en la autenticitat del medicament, aquella convicció íntima, evident, del farmacéutich conciensut, que feya los preparats per sas própias mans, tót se n' anat á rodar; y es una vergonya que 'l govern s' ho miri ab tanta indiferència; perque aquest punt es dels principals.

—Ja ho crech, diu lo senyor Nofre tussint, ¡carat! lo primer de tót es la salut.

—Si podian véurer, diu l'apotecari, si podian véurer los estragos que l'empirisme ha fet aquest últim cólera, s' esgarrifarian.

—Uy! Uy! Uy! ja ho pot dir.

—A un del costat de casa li varen receptor una cosa que jo no la havia sentida anomenar en ma vida, y lo endemà ja se l'enduyan cap al cementiri.

Lo senyor Quim, que se havia estat ab las mans encruhuadas sobre 'ls genolls, entretenintse en fer rodar los diis pózers l'un sobre l'altre, pren la paraula molt solemnement y diu:

—Jo sempre 'm recordaré del any vintitres. Me sembla qu' es avuy que 'l pare, que al cel sia, ... alló, quant va tornar lo rey y tot se va posar com estava avans; lo mèu pare, Déu lo perdó, me va preguntar un dia sortint de véurer la parada: «¿noy, qué t' en sembla de aixó?» Y jo, essent un bordegás, que encara no havia cumplert los vinticinch anys, li vaig respóndrer: «Pare, aixó va malament.» Y lo cert es, que desde llavors ensá, cada dia anem pitjor.

—¡Oh! vosté va dir una veritat com un temple, senyor Quim.

—¡Y tal!

—¡Jo ho crech!

Lo senyor Quim está plé de vanitat pèls elogis que li tributan, pero fa 'l paperot y diu:

—¡Ps.! Un prou veu las cosas, sino que de vegadas y segons ahont, no tót se pot dir; que si un hom, ab la experiència que t'è, pogués parlar...! Ja 'ls dich que aquella expressió la vaig dir lo any vintitres.—Vaja, senyors, son tres cuarts de nou tocats: un cop fet y fet, ja serà hora de sopar. Passinho hè.

—Bona nit, senyor Quim.—Santa nit t'inga.—Deu lo guard de mal.—Bona nit y bon' hora.

—També, 'ns haurem de anar, diu lo senyor Nofre.

—¿Tan aviat?

Aixis pòch mes ó menos se fá y desfá cada dia la tertulia de la rebotiga.

Altres nits parlan de la tartana de En Roten, de En Cantillon y del *Conde-Espanya*, que aixis lo anomenan, de En Badiali, de En Remorini, y de *La Straniera*.

Molt sovint de las contribucions y mes sovint encara, del fret y la calor y del preu dels ciurons, del oli y de la carn.

Però sempre parlan poch, y cada nit hi ha la tós del senyor Nofre, lo xiste del apotecari y la frase sentenciosa del senyor Quim.

Aquestas tertulias se van acabant. Los homens de aquell temps y de sas costums fan lo mateix camí que las llumeneras de quatre brochs: passan.

L'apotecari cada nit se despedeix del senyor Nofre dihentli:

—Segueuca ab los juleps y lo aixarop; y ja la acabarem aquesta tós. Abridges, abridges hè.

Un dia li anirán á dir que la tós ha acabat ab lo senyor Nofre: ell replicará: «fa vuit dias que me 'l veyo mort,» y se acabarà la tertulia de la rebotiga.

X.

MARINESCA.

LA PESQUERA.

Devant d' aquell negre que hi ha baix la riba s' hi gronxan llanxetas com closclas de nou.

—¿Que aném donchs saladá?

—Anem noy y tibal.

Barquer que ja boga, te barca que 's mou. Lo rem puja y baixa, la llanxa camina; la font del Neptuno ja deix com recort; ja 's deixa llisquentá, detras la maxina, ja passa las dragas, ja es fora del port. Allá, cent barquetas pescant á l' encesa, la llanxa ne voltan que allí sol pará: y mentres festejan promés y promesa, pescant, los perfuman d' asqué y de quitrá.

Com si fos dona d' algun sereno
—¡Oh nit serena!—
Diu lo donzell.
La lluna, quasi vessant de plena, en lo cel brilla com un pagell.

¡Ay mira, mira vols de xanguet!

Reflecta l' aigua que á dalt ulls balla de donzella tots los fanals: y aixó y las teyas, junt ab la lluna mostran á l' una dos sers cabals.

¡Ay mira, mira Vols de varats!

Negres com musclos son los ulls d' ella, brill com d' estrella tenen tots dos. Ell á la nina diuli la hermosa, ella amorosa diuli lo hermós.

¡Ay mira, mira; vaya quin pop!

—Com jo ditxosa,— diu la promesa de amor encesa, —no hi ha ningú.— Y 'l promés dantli duas besadas li diu.—M' agradas y 'm caso ab tú.—

¡Ay mira, mira ja hem pescat llust!

Issan velas y á la platxa; puig lo peix ja espera 'l carro crits de llus y de llubarro s'ouen dins de cada buch, y mentre 'l promés se gronxa en brassos de sa estimada al arrastrarse la onada li diu sempre:—Ruuch... ruuch... ruch.

JAUME GIRALT.

GRAN TEATRO DEL LICEO.

FAUST.

¡Ja ha sortit lo sant Cristo gros!

Ja torna á estar en campanya lo *Faust*, la ópera dels ena-

morats; la favorita de totas las nenas que han tingut promes, de totas las que 'n tenen y de totas las que 'n busquen. Per las empresas del Liceo lo *Faust* es algo mes que una ópera en cinch actes: es una santa reliquia.

Quant la *collita* de la temporada está amenassada de mort per lo *secó*, l'empresari, en busca de *pluja*, treu lo *Faust*, del mateix modo que un pagés acostuma á passejar en professo alguna imatge ó la reliquia d' algun sant de confiança.

Las virtuts de la reliquia no s' han desmentit tampoc aquesta vegada perque ab lo *Faust* han plogut en lo Liceo dos bonas entradetas, es á dir que ben poca cosa mes hauria fet per lo pagés, lo peu de S. Narcís, l' uyal de Sant Climent ó l' unglá de Sta. Reparada.

Lo públich baix lo punt de vista del *retraitment* establí un progressista pur.

Lo empresari l' hi conegué la flaca y l' hi va presentar lo *Faust* que era lo mateix que cridarlihi: ¡*Viva l' avi!*

Quant un progressista fa 'l *bot* y no vol *volar*, tòquina l' *himne de Riego* y si ho es de bona fe, no ho duplin, hi deixarà caurer.

La música del *Faust* es pel públich retret la música de himno de Riego: l' ho fa anar á las urnas.

Es á dir que aquella ópera es per lo públich de Barcelona lo *Viva l' avi* dels progressistas, lo *desperta ferro* dels Jochs florals, lo *ensiamet ab quatre olivas* dels desganats.

¿Quina es, donchs, aquesta ópera que ha conseguit una preferència tan marcada sobre totas las demes? ¿Quina música es aquesta que ha lograt semblant popularitat?

L' ópera es un poema: la música no es pas la paraula de 'n Gounod: per mí es la veu de 'n Goethe.

Si una de las primeras condicions de la música popular es la melodia, ¿com s' explica la popularitat del *Faust* que és fa notable per l' ausencia casi absoluta de aquella condició? ¿Com s' explica que l' autor de la *Mireille* y de deu ó dotze óperas mes no hagi sigut compres del públich fins que ha escrit lo *Faust*?

Perque fins á l' *Faust* Gounod havia parlat tot sol y al trobar lo *Faust* tan sols parla en Goethe.

Lo colossal poema que ha volgut en Gounod traduir en música, ha trobat en totas las llenguas un eco y un aplaus y ¿havia de ser la música, lo llenguatge dels serafins y dels angels, mes desagrehida que 'l llenguatge dels homens?

Gounod es un gran miniaturista; en ell tot son detalls, pero detalls correctes, acabats, primorosos. Tota la seva potencia musical se troba concentrada en la orquestració que es sempre rica de efectes nous y variats. Lo geni l' hi ha negat cantabils per la veu humana; pero la seva imaginació y 'l seu admirable talent de contrapuntista n' han trobat sempre per 'l instrument que acompanya. La *romanza* de tenor del tercer acte pot servir de mostra: en ella s' ha de buscar la melodia en lo acompanyament del violi: no en lo tenor que canta.

Convensut l' autor del *Faust* de que 'l camí de la melodia no l' hi era masa trillat y que caminant per ell l' hi hauria sigut molt difícil conquistarse una mitjana reputació, ha volgut crear un estil nou prescindint de totas las formas y abandonant completament las reglas dels antics preceptistas y en lloch de una ópera ha presentat un mostrari, un mosaich de frasses delicadíssimas, brodades primorosament ab un lujo oriental de armonia fascinadora.

Gounod ha pintat un cuadro avans de dibuixarlo. Ha comensat per fer una caseta, despres ha pintat los arbres, han seguit las montanyas, mes tart un riuhet y per últim quatre núbols y s' ha trobat ab un paisatge de pura fantasia, tal volta absurd en lo conjunt; pero aixó sí, fixintse ab los detalls, ¡quina caseta! ¡quins arbres! ¡quins montanyas! ¡quin riuhet! ¡quins núbols!

• Aqueixa riquesa de detalls indisputable en lo cuadro de 'n Gounod no 's veu á primera vista: es precis acostarsí molt y per acostarsí es precis que 'l march siga una mica llamatiu.

Lo march de l' *Faust* es lo aparato escenich.

Jo dupto molt que 'l públich de Barcelona, menos acostumat que altres públichs á semblant género de música s' hagues adonat de las bellesas de aqueixa miniatura, sens l' apetitos amaniment de las decoracions novas, de la bona direcció escénica y de la comparsaria aumentada; pero las